

ги отпусна. Но деспотът настоя. Той улови император~~а~~ под мишниците и се помъчи да го изправи. Бодуен пак се усмихна, въздъхна и стана. Беше страшно бледен, пръстите на ръцете му трепереха. Слав го изгледа навъсен и неговите му се закахи, ~~и пръсти~~.

После повика царския бръснар, заповяда да донесат вино и закуски, с глумливо ^инасиение накарал императора да освежи лицето и главата си, да се подкрепи с питие, сухо месо, грозде, сливи, праскови, да се облече и обуе ^{за}и да го придружи малко из царските градини.

Когато хладният вечерен ветрец лъхна ~~по~~ лицето му и развя светлите му коси, Бодуен дълбоко въздъхна пресен въздух и за миг лека замая помъти главата му. Но след това кръвта бликна в жилите му, топла и бърза, заля бледите му страни с лека руменина, накарал очите му жадно да блеснат.

Градините тръпнеха в сянката и омаята на хилядите си благоухания. Едри трендафили разпръсваха упоителен мириз, над обръча от крепостни стени се ^еразгилане дълбоката синева на ясното небе.

Изведнъж откъм палата се зачу весел детски глъч. След малко по пътеката се зададе тичешком към тях тънката осанка на едно съвсем младо момиче. Като ги зърна, то за миг се спря смутено, след това бавно продължи пътя си към тях. Една бяла хрътка се хвърли към двамата мъже. Момичето извика на животното и се опита да го улови. Но деспот Слав вече си играеше с него, като го държеше за предните лапи и се отръпваше със силен смях от езика му, който искаше да го лизне полицето.

В този миг зад храста се показа царицата, придружена от кира Агатия Торник. Веднага Слав пусна кучето и се отправи към нея.

- Излязох да поразходя императора. Боя се да не се разболее от мъка и самота. Искате ли да го поканим на вечеря с нас?